

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV TIL: Andresen, Johan; Andresen, Marie Vilhelmine FRA: Andresen, Kresten (1916-08-05)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV TIL: Andresen, Johan; Andresen, Marie Vilhelmine FRA: Andresen, Kresten (1916-08-05)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 202. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000245.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Andresen, Kresten, *Krestens Breve*,

Ablincourt, 5. August 1916.

Kære Forældre!

Nu har jeg overstaaet et skrækkeligt Mareridt, og sidder nu velbeholden langt bag Fronten — d. v. s. jeg ligger paa Maven i Græsset og skriver til Jer.

Om Aftenen maa man ikke gerne fortælle Spøgelseshistorier, men ved højlys Dag gør det ikke saa meget. Og jeg kan da gerne fortælle Jer, at det har været en haard Omgang hernede. Ganske vist kom jeg aldrig i nogen Berøring med Englænderne selv, men saa meget mere med deres Artilleri, og det var aldeles forfærdeligt. Jeg tror ikke, der er en eneste Tysker her, der ikke bærer al mulig Respekt for det engelske Artilleri. Aldrig har jeg oplevet værre Trommeild end den vi var udsat for i Nat, lige et Par Timer før vi blev afløst. Det lader sig umulig skildre i Ord og ikke forestille i Tankerne. Vi holdt en smal Løbegrav i tredje Linje besat; arbejdede om Natten og gravede den dybere, og dækkede den omhyggelig med Græs, og naar Morgenens kom, la vi os paa langs i Graven, og dækkede os, saa at Flyverne, der stadig svirrede over os, ikke kunde opdage os. Og det gik godt to Døgn og endnu en Dag. Den tredje Dags Aften henved Kl. halvelve kom der pludselig, som et rasende Brøl af Tusinde Uhyrer. Jorden gungrer og ryster, Jord, Stene, Kvalm og Kruttdamp hyller det hele i en Røg. Og Dækninger har vi ikke; vi sidder pressede ind mod Væggen; Staalhjelmen ned om Ørerne, og Ens Oppakning stablet op til Dækning for Bryst og Underliv. Og saa overgiver man sig til sin gode Lykke. Men det kan ikke nægtes, at Hjærtet tidt staar stille i Brystet paa En, naar den svære Haubitzgranat kommer susende.

Tænk, der var 38 cm Granater iblandt, og de eksploderer med en saa uheldvarslende Torden, at man næsten kan tabe Besindelsen ved det. Intet hører man — intet ser man. Sagtner det et Par Sekunder, spørger man til sin Sidemand. Til Tider faar man hele Ladninger af Jord og Sten ned over sig, Staalhjelmen ordentlig klirrer. Pludselig suser en Shrapnelflaske, en Tingest der vejer en syvotte Pund, ned paa mit Skinneben; jeg griber ned efter Benet, om det endnu hænger ved; jeg kan bevæge Foden, som ved et Under har Benet slet ingen Skade taget. En kommer styrtende gennem Graven: Spader, Spader, raaber han, tre af hans Kammerater ligger levende begravet. Han kommer tilbage, det er ikke til at komme frem, Graven ligger jævnet. Omsider kommer en Sa-s. 203niteter igennem med Spader. De bliver gravet ud og er endnu ilive; blandt dem er Ebsen fra Nybøl. Da kommer der pludselig Bevægelse i Graven. Alle stormer og maser paa! Gas! Gas! broles der; en tyk sort Kvalm fylder hele Graven, saa man knap kan aande, nogle styrter op over Dækning og afsted over fri Mark. Det var kun Pulverdamp. Men nu maa vi af sted, i halvanden Time har vi holdt ud; de fleste Sager er hegravede af Jord.

Saa Staalhjelmen ned om Ørerne, Kroppen bojet sammen, og afsted. Over Bjærg og Dal i Graven. Gud ske Lov, her er der roligere, og her er Graven til at være i. Selv har jeg en mærkelig Ro og Beslutsomhed. Den kommer, naar man har ligget her et Kvarterstid. —

Nu er jeg helt mig selv igen, og tænker kun derpaa som et Mareridt.

Hvem Gud vil bevare, han er uden Fare, og Guds Vilje med En er og bliver al tid den bedste. — Tænker, jeg har snart udspillet min Rolle her.